

Galerie MIRO Praha

Matisse | Léger | Warhol | Grosz | Dix | Uhlmann | Meidner
Dokoupil | Baselitz | Rainer | Lange | Nicholson | Klapheck
Stadtbumer | Scholl | Palme | Kuehl | Varelas

DRAWINGS – THE THOUGHTS OF ARTISTS

KRESBY – MYŠLENKY UMĚLCŮ

Henri Matisse (1869–1954)
Fernand Léger (1881–1955)
Andy Warhol (1928–1987)
George Grosz (1893–1959)
Otto Dix (1891–1969)
Hans Uhlmann (1900–1975)
Ludwig Meidner (1884–1966)

Jiří Georg Dokoupil (*1954)
Georg Baselitz (*1938)
Arnulf Rainer (*1929)
Dirk Lange (*1972)
David Nicholson (*1970)
Konrad Klapheck (*1935)
Pia Stadtbäumer (*1959)
Dennis Scholl (*1980)
Thomas Palme (*1967)
Gary Kuehl (*1939)
Jannis Varelas (*1977)

Drawings – The Thoughts of Artists

From early November, MIRO Gallery in Strahov is hosting the exhibition *Drawings – The Thoughts of Artists*. The twenty-three drawings on display, a selection from the collections of an experienced Berlin gallery owner, offer a view of the graphic art of eighteen artists. Most of the artists are active in Germany, but the exhibition also presents drawings by the French modern art classics Henri Matisse and Fernand Léger as well as works from several generations of North American artists: Andy Warhol, Gary Kuehn and David Nicholson.

The period treated in the exhibition starts with European modernism (the oldest work, George Grosz's drawing, is one hundred years old) and advances to hot new contemporary art (Dirk Lange's and David Nicholson's drawings from 2012). Despite the past hundred years and many, often contradictory transformations in style, the drawings on exhibit are united in their emotional electricity and attempt to make a revolutionary, original statement, rightly allowing them to share a common space at the Chapel of St. Roch at Strahov Monastery.

Another unifying factor is the drawings' ability to present a statement; the concept is always an attribute of the drawing. This aspect is also emphasised in the name of the exhibition. Unlike paintings, drawings are less striking in terms of colour and material, but in exchange they gain in space for fantasy. Like the written word, they need to be read and understood. Drawings tend to be less illusory than paintings, but for this very reason they also usually search and examine more.

Henri Matisse's exhibited drawing "Leaning Woman" seeks her most likely position in a few quick corrective strokes with regard to her expression and the balance of her body. In contrast, the lines of Matisse's painting capture just a final expression and do not retain these "imprecisions". It was no accident that Gustav Moreau told his student Matisse, "You simplify painting."

Andy Warhol's portrait drawings are similarly expressive. They are impressive for this same simplicity, but are precisely positioned and reveal Warhol's comprehensive training as a commercial graphic artist. Young Warhol managed to create a work of art from a simple drawing of a shoe.

An entirely different approach to the portrait is revealed in the drawings of Fernand Léger and far younger, but highly valued artists Dirk Lange, Jannis Varelas, Thomas Palme and David Nicholson. Their figures are set in idiosyncratic, almost private universes. Thus one can view Léger's constructivist, Lange's highly elaborate universal macro/microcosmic, Varelas' vivid fantastic, and Nicholson's and Palme's mysteriously faunal worlds.

Other foundations for a modern view of man and human destiny in tragic times are recorded in the drawings of a foundational generation of German artists – George Grosz, Otto Dix and Ludwig Meidner. The catastrophic world wars are recalled in Grosz's hundred year old illustrations for Edgar Allan Poe's *The Fall of the House of Usher*. The entire drawing symbolically resembles a skull, although the expressionists' positive creative vitality seems to prevail over the seen and presumed horrors of the world.

Another far younger – or in fact trans-generational – group can be matched to this group of drawings. It is understandable; Central European expressionism and socially critical trends have always been somehow current. Moreover, Georg Baselitz, Jiří Georg Dokoupil and Dennis Scholl have created their own world of visualisation, their own creative language. In Dokoupil's case, it is an obsession. His search for new techniques and processes are artistic in themselves. And finally, even the title of the drawing of the drawing exhibited here is meaningful: "The Key to Success: Never follow the others".

The existential "everyday drama" of Baselitz or Scholl are supplemented by Pia Stadtbäumer's theatrical spectacles, the drawings "On Stage – Backstage". Known more as a sculptor, Stadtbäumer is interested in human gestures and people's ability to express the almost unexpressible.

At first glance, other artists eluded figurative images, but the themes treated in their art continue to be somehow associated with human emotions or the human body. Though Düsseldorf Kunstakademie professor Konrad Klapheck drew a remarkable, precise surrealistic study of a sort of mysterious typewriter on transparent paper, the title, "Man in a Woman", leads one to contemplate semantic contexts and the metaphysics of the objects Klapheck created.

Gary Kuehn directly connects two categories that seem to be too different – geometry and sex. Kuehn notices that these simplest forms have an almost Freudian ability to suggest forms close to the human libido.

Celebrated Austrian painter Arnulf Rainer also had surrealist beginnings. Man is the primary topic for him, but sometimes he hides his works behind a shroud of black and the foundation is just hinted at and assumed. In the 1961 drawing on exhibit, "Overpainting", the viewer can discern only a subtle fragment that suggests that here, too, there is a bottom, primary drawing that has not entirely lost its purpose, though it does remain a mystery.

In addition to Léger's study, a drawing by Hans Uhlmann represents the Fifties. It recalls a time when abstract art was the highest aim, abstract expressionism had taken over North America and the newly-formed Paris School dominated Europe. Even so, at the beginnings of Uhlmann's work one can see he was inspired by the human figure, or rather groups of several figures, in his drawings and sculptures.

The exhibition *Drawings – The Thoughts of Artists* is a selection that represents a cross-section of the developments and changes that drawing has undergone over the past 100 years. Despite the small scope of the exhibition, this selection of drawings by highly renowned artists offers a plethora of interesting connections and contrasts.

Petr Štěpán
Art Historian

Kresby – myšlenky umělců

Ve strahovské Galerii MIRO je od počátku listopadu k vidění výstava *Kresby – myšlenky umělců*. Dvacet tří kreseb je výběrem ze sbírek zkušeného berlínského galeristy. Nabízí pohled na kreslířskou tvorbu osmnácti autorů, většinou působících v Německu, ale také presentuje kresby klasiků francouzského moderního umění, Henriho Matisse, Fernanda Légera a také díla několika amerických umělců, různých generací, Andyho Warhola, Garyho Kuehna a Kanaďana rodem – Davida Nicholsona.

Výstava je časově vložena do období od evropské moderny (nejstaršímu dílu – kresbě Georga Grosze je právě sto let) ke žhavé současnosti (kresby Dirka Langeho a Davida Nicholsona z roku 2012). Přes uplynulých sto let a přes mnoho často protichůdných proměn stylů, vystavené kresby sjednocuje emocionální náboj a snaha o revoluční, originální výpověď. To právem dovoluje všem kresbám viset v jednom společném prostoru kaple svatého Rocha.

Dalším jednotícím faktorem je schopnost výpovědi, myšlenka je zde vždy atributem kresby. To je zdůrazněno i v názvu výstavy. Kresba oproti malbě je méně barevně i hmotně výrazná, o to více má prostoru pro fantazii.

Podobně jako tištěné slovo vyžaduje čtení a porozumění. Kresba bývá méně iluzivní než malba, ale právě proto bývá více hledající a zkoušející.

Vystavená kresba „Opírající se ženy“ od Henri Matisse hledá v několika korigujících rychlých tazích její nejpravděpodobnější polohu, s ohledem na výraz i tělesnou vyváženosť. Oproti tomu, linie Matissovy malby zachycují pouze definitivní výraz a tyto „nepřesnosti“ neuchovávají. Ne náhodou řekl Gustav Moreau Matissovi, svému žáku: „Vy zjednodušte malbu“.

Obdobně výmluvné jsou portrétní kresby Andy Warhola. Působí stejnou jednoduchostí, jsou však přesně posazené a prozrazují důkladné školení reklamního grafika. Mladý Warhol dokázal udělat z prosté kresby boty umělecké dílo.

Úplně jiný přístup k portrétu prozrazují kresby Fernanda Légera i mnohem mladších, ale již velmi ceněných autorů – Dirka Langeho, Jannise Varelase, Thomase Palmeho a Davida Nicholsona. Jejich figury jsou vsazeny do osobitých, mohlo by se říci soukromých vesmírů. A tak můžeme vidět Légerův konstruktivistický, Langeho propracovaný univerzální makro-mikro kosmos, Varelasův pestře fantaskní a Nicholsonův a Palmeho tajemně živočišný.

A ještě jiné základy moderního vidění člověka a jeho osudu v tragické době jsou zaznamenány v kresbách německé zakladatelské generace, v kresbách Georga Grosze, Otto Dixe a Ludwiga Meidnera. Katastrofu světové války připomíná právě sto let stará Groszova ilustrace k „Zániku domu Usherů“ od E. A. Poea. Celá kresba symbolicky připomíná lebku. Avšak pozitivní tvůrčí vitalita expresionistů jakoby dokázala překonat viděné či tušené hrůzy světa.

K této skupině kreseb může být přiřazena skupina jiná, mnohem mladší, vlastně procházející napříč generacemi. Je to pochopitelné, středoevropský expresionismus a sociálně kritické tendenze byly a jsou stále nějakým způsobem aktuální. Georg Baselitz, Jiří Georg Dokoupil i Dennis Scholl si navíc vytvořili vlastní zobrazovací svět, vlastní výtvarný jazyk. V případě Dokoupila jde přímo o posedlost. Jeho hledání nových technik a výtvarných postupů je už samo o sobě uměleckou tvorbou. A nakonec i název zde vystavené kresby je výmluvný: „Klíč k úspěchu: Nikdy nenásleduj jiné“.

Existenciální „dramata všedního dne“ Baselitz nebo Scholla doplňují vskutku teatrální výjevy – kresby „Před oponou – za oponou“ Pii Stadtbäumerové. Autorku známou spíše jako sochařku zajímá lidské gesto a jeho schopnost vyjádřit téměř nevyslovitelné.

Další autoři se na první pohled vyhnuli figurativním zobrazením, nicméně jejich výtvarná téma stále nějak souvisí s lidskou emocionalitou nebo s lidským tělem. Ačkoliv profesor Düsseldorské Kunstakademie Konrad Klapheck přesně nakreslil na průsvitný papír pozoruhodnou surrealistickou studii jakéhosi tajuplného psacího stroje, sám název „Muž v ženě“ nás dále vede v úvahách o významových souvislostech. I k úvahám o metafyzičnosti Klapheckem vytvářených předmětů.

A Gary Kuehn přímo spojuje dokonce dvě kategorie zdánlivě příliš odlišné – geometrii a sex. Kuehn si všímá, že ty nejjednodušší tvary mohou až freudovsky připomínat útvary lidskému libidu blízké. Také slavný rakouský malíř Arnulf Rainer má surrealistické počátky. Člověk je pro něj stěžejním tématem. Někdy však zastírá svá díla příkrovem černí, takže podklad zůstává jen tušený. Na vystavené kresbě z roku 1961 „Přemalování“ je z podkresby patrný pouze nepatrný fragment, který připomíná, že i zde je dolní, první kresba, která tak neztratila úplně svou úlohu, i když zůstala tajemstvím.

Padesátá léta zde reprezentuje kromě studie F. Légera kresba Hanse Uhlmanna. Připomíná dobu, kdy abstraktní umění bylo nejvyšší metou, v Americe se ujímal vlády abstraktní expresionismus a v Evropě nově vyprofilovaná Pařížská škola. Přesto i v počátcích Uhlmannovy tvorby jsou patrné inspirace lidskou postavou nebo spíše sestavou více postav. A to v jeho kresbách i sochách.

Výstava *Kresby – myšlenky umělců* je výběrem, který představuje průřez vývojem a proměnami kresby za uplynulých sto let. Přes nevelký rozsah výstavy nabízí tento výběr kreseb od velmi renomovaných autorů množství zajímavých souvislostí i protikladů.

Petr Štěpán
historik umění

Zeichnungen – Gedanken von Künstlern

Die im Prager Stadtteil Strahov gelegene Galerie MIRO zeigt seit Anfang November die Ausstellung *Zeichnungen – Gedanken von Künstlern*. Zu sehen ist eine Auswahl von dreiundzwanzig Zeichnungen aus den Sammlungen eines erfahrenen Berliner Galeristen. Sie bietet einen Blick auf das zeichnerische Werk von achtzehn, hauptsächlich in Deutschland wirkenden Künstlern, präsentiert aber auch Zeichnungen aus der klassischen französischen Moderne, von Henri Matisse und Fernand Léger, und einige Werke amerikanischer Künstler verschiedener Generationen – Andy Warhol, Gary Kuehn, und dem Kanadier David Nicholson.

Zeitlich erstreckt sich diese Ausstellung von der europäischen Moderne (das älteste Werk, eine Zeichnung von Georg Grosz, wurde soeben einhundert Jahre alt) bis zur brandaktuellsten Gegenwart (mit Zeichnungen von Dirk Lange und David Nicholson aus dem Jahr 2012). Sie deckt somit ein ganzes Jahrhundert ab, und zahlreiche, oft gegensätzliche Stile. Dennoch einen die emotionale Ladung und das Streben nach einer revolutionären, originellen Aussage die ausgestellten Zeichnungen. Allein aus dieser Gemeinsamkeit heraus ergibt sich die Berechtigung, sie alle zusammen in einem einzigen Raum, in der Kapelle des Heiligen Rochus, zu zeigen.

Ein weiterer vereinender Faktor ist die Aussagekraft der Werke – allen hier vertretenen Zeichnungen liegt immer eine Idee, ein Gedanke zugrunde. Dies kommt auch im Titel der Ausstellung zur Geltung. Im Gegensatz zur Malerei ist die Zeichnung weniger bunt und in der Substanz weniger ausgeprägt. Dafür bietet sie der Fantasie mehr Raum. Sie muss, ähnlich wie das geschriebene Wort, gelesen und verstanden werden. Zeichnungen sind im Allgemeinen weniger täuschend als Gemälde, doch aus eben diesem Grund sind sie suchender und versuchender.

Die ausgestellte Zeichnung „Sich aufstützende Frau“ von Henri Matisse sucht in einigen korrigierenden raschen Zügen ihre wahrscheinlichste Haltung, unter Berücksichtigung des Ausdrucks und der körperlichen Ausgeglichenheit. Dagegen halten die Linien in den Gemälden von Matisse nur definitive Ausdrücke fest und berücksichtigen diese „Ungenaugkeiten“ nicht. Es war kein Zufall, dass Gustav Moreau zu seinem Schüler Matisse sagte: „Sie vereinfachen die Malerei.“

Ähnlich „ausflüchtig“ sind die Porträtzeichnungen von Andy Warhol. Sie wirken mit der gleichen Schlichtheit, sind allerdings genau positioniert, und erfordern eine gründliche Ausbildung des Werbegrafikers. Der junge Warhol konnte tatsächlich aus einer einfachen Schuhzeichnung ein Kunstwerk machen.

Einen ganz anderen Zugang zu Porträts verraten die Zeichnungen von Fernand Léger sowie der wesentlich jüngerer, und dennoch nicht weniger hoch geschätzten Autoren Dirk Lange, Jannis Varelas, Thomas Palme und David Nicholson. Ihre Figuren sind in eigentümliche – fast könnte man sagen eigene – Universen platziert. Und so können wir einen Blick in das konstruktivistische Universum von Léger, den detailliert ausgearbeiteten Makro-mikro-Kosmos von Lange, die fantasievoll bunte Welt von Varelas und die geheimnisvoll-animalistische Welt von Nicholson und Palme werfen.

Und noch weitere Fundamente der modernen Sichtweise auf den Menschen und sein Schicksal in einer tragischen Zeit sind in den Zeichnungen der deutschen Gründergeneration festgehalten, in den Zeichnungen von Georg Grosz, Otto Dix und Ludwig Meidner. An die Katastrophe eines Weltkrieges erinnert die heute einhundert Jahre alte Illustrationen Groszes zum „Untergang des Hauses Usher“ von E. A. Poe. Die gesamte Zeichnung erinnert symbolisch an einen Totenkopf. Dennoch konnte die positive Schaffensvitalität der Expressionisten die sichtbaren und gefühlten Schrecken der Welt überwinden.

Dieser Gruppe von Zeichnungen lässt sich auch eine andere, viel jüngere Gruppe zuordnen, die eigentlich generationenübergreifend ist – der mitteleuropäische Expressionismus, dessen sozialkritische Tendenzen nach wie vor irgendwie aktuell sind. Georg Baselitz, Jiří Georg Dokoupil und Dennis Scholl schufen sich zudem ihre eigene Darstellungswelt, ihre eigene gestalterische Sprache. Dokoupil ist hiervon richtiggehend besessen. Seine Suche nach neuen Techniken und Vorgehensweisen im darstellenden Bereich ist schon für sich ein Kunstwerk. Und auch der Titel der hier ausgestellten Zeichnung spricht eine beredte Sprache: „Der Schlüssel zum Erfolg: Folge niemals anderen.“

Die existenziellen „Alltagsdramen“ von Baselitz oder Scholl ergänzen wahrlich theatrale Szenen – die Zeichnungen „Vor dem Vorhang – hinter dem Vorhang“ von Pia Stadtbäumer. Die eher als Bildhauerin bekannte Künstlerin interessiert die menschliche Geste und ihre Fähigkeit, praktisch Unaussprechliches auszudrücken.

Bei anderen Autoren könnte man auf den ersten Blick meinen, sie weichen der figurativen Darstellung gänzlich aus, und dennoch stehen ihre künstlerischen Themen immer irgendwie mit der menschlichen Emotionalität oder mit dem menschlichen Körper in Zusammenhang. Obgleich Konrad Klapheck, Professor an der Düsseldorfer Kunstakademie, eine bemerkenswerte surrealistische Studie einer höchst geheimnisvollen Schreibmaschine präzise auf durchsichtigem Papier gezeichnet hat, regt bereits der Titel des Werkes „Der Mann in der Frau“ zu weiteren Überlegungen über bedeutende Zusammenhänge an. Auch zu Überlegungen über die Metaphysik der künstlerischen Objekte von Klapheck.

Und Gary Kuehn verbinden schließlich zwei scheinbar höchst unterschiedliche Kategorien direkt miteinander – die Geometrie und den Sex. Kuehn erkennt, dass die einfachsten Formen oft auf Freud'sche Art an Gebilde der menschlichen Libido erinnern können. Auch der gefeierte österreichische Maler Arnulf Rainer blickt auf surrealistische Anfänge zurück. Sein essenzielles Thema ist der Mensch. Manchmal bedeckt er seine Werke jedoch mit einer schwarzen Decke, wodurch sich die Grundlage nur erahnen lässt. Bei der ausgestellten Zeichnung „Übermalung“, aus dem Jahr 1961, ist von der zugrunde liegenden Zeichnung nur ein geringfügiges Fragment erkennbar, das darauf hinweist, dass es auch hier eine darunter liegende ursprüngliche Zeichnung gibt, die damit ihre Aufgabe nicht vollständig verlor, auch wenn sie ein Geheimnis blieb.

Die Fünfzigerjahre des vergangenen Jahrhunderts sind hier in Form einer Studie F. Légers und einer Zeichnung von Hans Uhlmann vertreten. Letztere erinnert an die Zeit, in der die abstrakte Kunst das Maß aller Dinge war, in der der abstrakte Expressionismus in Amerika die Macht übernahm und sich in Europa die Pariser Schule neu profilierte. Dennoch lässt Uhlmanns Werk in seinen Anfängen eine Inspiration durch die menschliche Gestalt, oder besser eine Gruppierung mehrerer Gestalten erkennen. Nicht nur in seinen Zeichnungen, auch in seinen Statuen.

Die Ausstellung *Zeichnungen – Gedanken von Künstlern* ist eine Auswahl von Werken, die einen Querschnitt durch die Entwicklung und die Veränderung der Zeichnung im Lauf der vergangenen einhundert Jahre zeigen möchte. Diese kleine aber feine Ausstellung bietet eine Auswahl an Zeichnungen von sehr renommierten Autoren sowie zahlreiche interessante Zusammenhänge und Gegensätze.

Petr Štěpán
Kunsthistoriker

Рисунки – мысли художников

В страговской Галерее МИРО с начала ноября проходит выставка под названием «Рисунки – мысли художников». Двадцать три рисунка подобраны из коллекций опытного берлинского галериста и представляют взгляд на творчество восемнадцати авторов, большинство из которых живут в Германии. Вместе с ними здесь выставлены рисунки классиков французского модернизма – Анри Матисса, Фернана Леже, а также произведения нескольких американских художников разных поколений – Энди Уорхола, Гари Куена и канадца Дэвида Николсона.

Хронологически выставка отражает период от европейского модерна (самому старому произведению – рисунку Георга Гросса как раз сто лет) к современности (рисунки Дирка Ланге и Дэвида Николсона 2012 года). Вопреки прошедшей сотне лет и зачастую противоречивым преобразованиям стилей, выставленные работы объединяет эмоциональный заряд и стремление к революционному, оригинальному самовыражению. Это по праву позволяет выставить все рисунки в одном совместном помещении в часовне святого Рожа.

Следующим объединяющим фактором является способность самовыражения, мысль здесь всегда является атрибутом рисунка. И на это обращено внимание в названии выставки. Рисунок, в отличие от живописи, что касается цвета и материала, менее выразителен, но тем больше в нём остается места для фантазии. Так же как напечатанное слово, он требует прочтения и осмысливания. Рисунок бывает менее иллюзорным в сравнении с живописью, однако, именно поэтому он более ищущий и испытывающий.

Выставленный рисунок «Опирающейся женщины» работы Анри Матисса ищет в нескольких корректирующих быстрых движениях её наиболее вероятное положение с учётом выражения и телесного равновесия. В сравнении с этим, линии живописи Матисса схватывают лишь окончательное выражение, не сохраняя эти «неточности». Не случайно Гюстав Моро сказал Матиссу, своему ученику: «Вы упростите живопись».

Подобным образом красноречивы портретные рисунки Энди Уорхола. Они воздействуют той же простотой, однако точно скомпонованы, выдавая основательную подготовку рекламного графика. Молодой Уорхол умел из простого рисунка ботинка создать художественное произведение.

Совершенно иной подход к портрету выражают рисунки Фернана Леже и намного более молодых, но уже признанных авторов – Дирка Ланге, Янниса Вареласа, Томаса Палме и Дэвида Николсона. Их фигуры вставлены в самобытные, можно сказать, личные вселенные. Отсюда возможность наблюдать универсальный макромикрокосмос – конструктивистский у Леже, проработанный у Ланге, пестро фантастический у Вареласа и таинственно животный, чувственный у Николсона и Палме.

Иные основы современного видения человека и его судьбы в трагические времена запечатлены в рисунках поколения немецких основоположников – Георга Гросса, Отто Дикса и Людвига Майднера. О катастрофе мировой войны напоминает созданная Гроссом как раз сто лет назад иллюстрация к роману Э. А. По «Падение дома Ашеров». В целом рисунок символичен и напоминает череп. Однако позитивная творческая жизнедеятельность экспрессионистов как бы сумела преодолеть видимые или подозреваемые ужасы мира.

К этой группе рисунков можно отнести и группу иную, намного моложе, собственным путем проходящую сквозь поколения. И это понятно – центрально-европейский экспрессионизм и социально-критические тенденции были и есть, каким-то способом постоянно актуальны. Более того, Георг Базелиц, Иржи Георг Докупил и Деннис Шолль создали собственный изобразительный мир, собственный художественный язык. В случае Докупила это просто одержимость. Его поиски новых техник и изобразительных приемов уже сами по себе являются художественным творчеством. В конце концов, и название здесь выставленного рисунка красноречиво: «Ключ к успеху: Никогда не следуй за другими».

Экзистенциальная «драма повседневного дня» Базелица или Шолля поистине дополняет театральные сцены – рисунки «Перед занавесом – за занавесом» Пии Штадтбаумер. Художнице, более известную как скульптора, интересует жестикуляция человека и ее способность выразить почти невыговариваемое.

Другие авторы на первый взгляд избежалиfigуральных отображений, тем не менее, их изобразительные темы все равно как-то связаны с человеческой эмоциональностью или человеческим телом. Хотя профессор Дюссельдорфской Кунстакадемии Конрад Клапек точно нанес на прозрачную бумагу примечательный сюрреалистический эскиз какой-то пишущей машинки, само название – «Мужчина в женщине» – ведет нас далее в размышлениях о значительных взаимосвязях. И к размышлениям о метафизичности созданных Клапеком предметах.

А Гари Куен вообще прямо соединяет две кажущиеся слишком разными категории – геометрию и секс. Куен замечает, что самые простые формы могут по-фрейдовски припомнить фигуры, близкиециальному либидо. Так и у знаменитого австрийского художника Арнульфа Райнера заметны начала сюрреализма. Человек для него является стержневой тематикой. Правда, иногда он маскирует свои работы покровом черноты, поэтому основа остается лишь в догадках. На выставленном рисунке «Перекраска», созданном в 1961 году, из под рисунка еле виден незначительный фрагмент, который напоминает, что здесь есть еще и нижний, первичный рисунок, который в связи с этим не потерял своего значения, хотя и остается таинственным.

Пятидесятые годы здесь представлены, помимо эскиза Ф. Леже, рисунком Ганса Ульманна. Он напоминает о том времени, когда абстрактное искусство было высшей целью, в Америке главенствовал абстрактный экспрессионизм, а в Европе – по-новому профилированная Парижская школа. Несмотря на это, и в начинаниях творчества Ульманна было очевидно вдохновение человеческой фигурой или скорее компоновкой нескольких фигур, причем как в его рисунках, так и в скульптурах.

Выставка «Рисунки – мысли художников» является собранием работ, представляющим разрез сквозь развитие и изменения рисунка за прошедшие сто лет. Несмотря на не слишком обширный масштаб выставки, эта подборка рисунков руки известнейших авторов иллюстрирует множество взаимосвязей и противоположностей.

Петр Штепан
историк искусства

HENRI MATISSE (1869–1954)
Leaning Woman | *Opírající se žena*, 1938

Charcoal on paper | *uhel na papíře*
60,5 x 40,5 cm

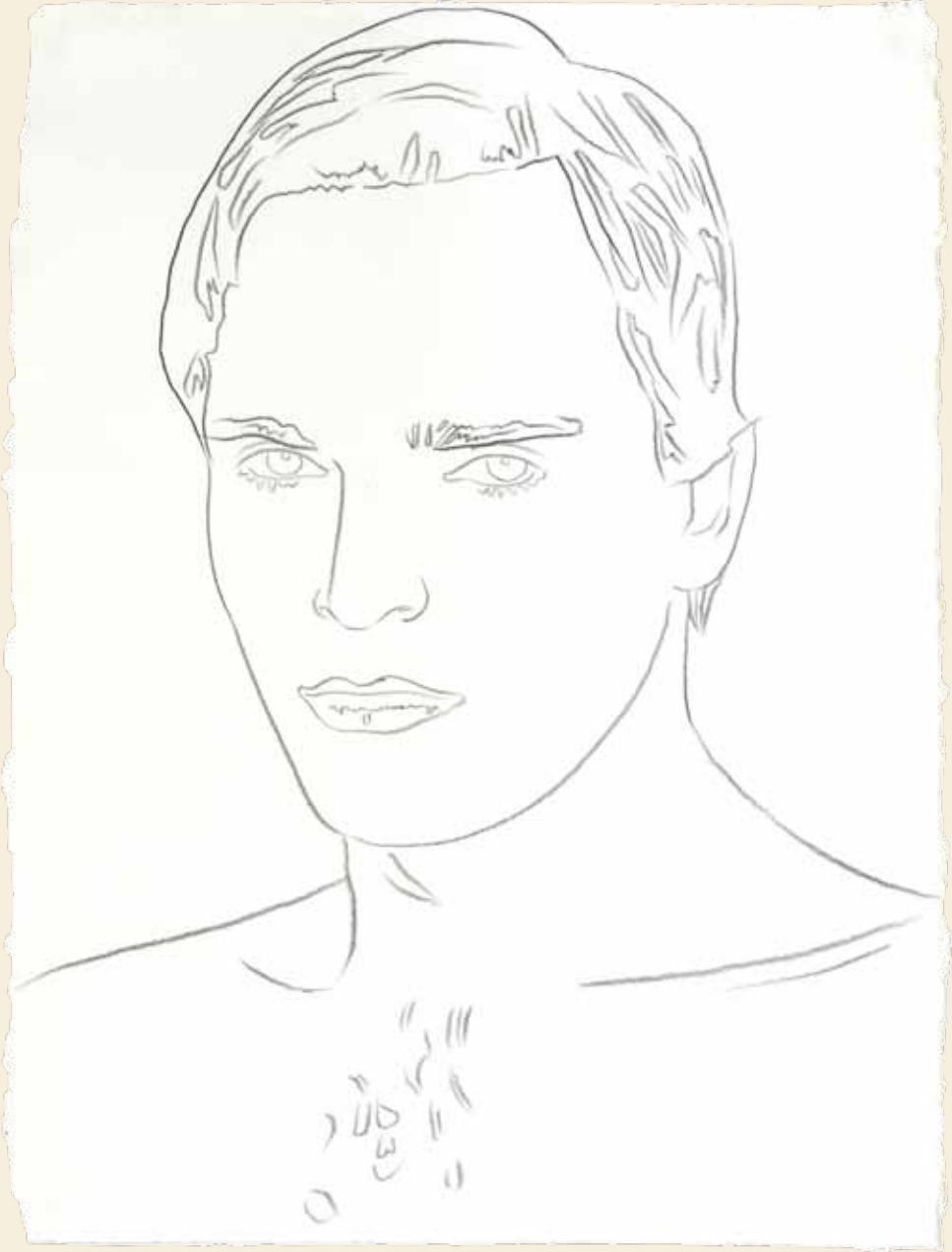

Fernand Léger (1881–1955)

Women with Parrots | Ženy s papoušky, ca. 1950

Ink and pencil on transparent paper | inkoust a tužka na průhledném papíře

53,3 x 60 cm

ANDY WARHOL (1928–1987)
Miguel Bose, 1983

Graphite pencil on handmade paper | grafitová tužka na ručně dělaném papíře
81 x 60 cm

ANDY WARHOL (1928–1987)

Unidentified Woman | Neidentifikovaná žena, 1986

Graphite pencil on handmade paper | grafitová tužka na ručně dělaném papíře

80 x 60 cm

GEORGE GROSZ (1893–1959)

The Fall of the House of Usher | *Zánik domu Usherů*, 1914

Colored chalk and charcoal on paper | barevná křída a uhel na papíře

29 x 22,2 cm

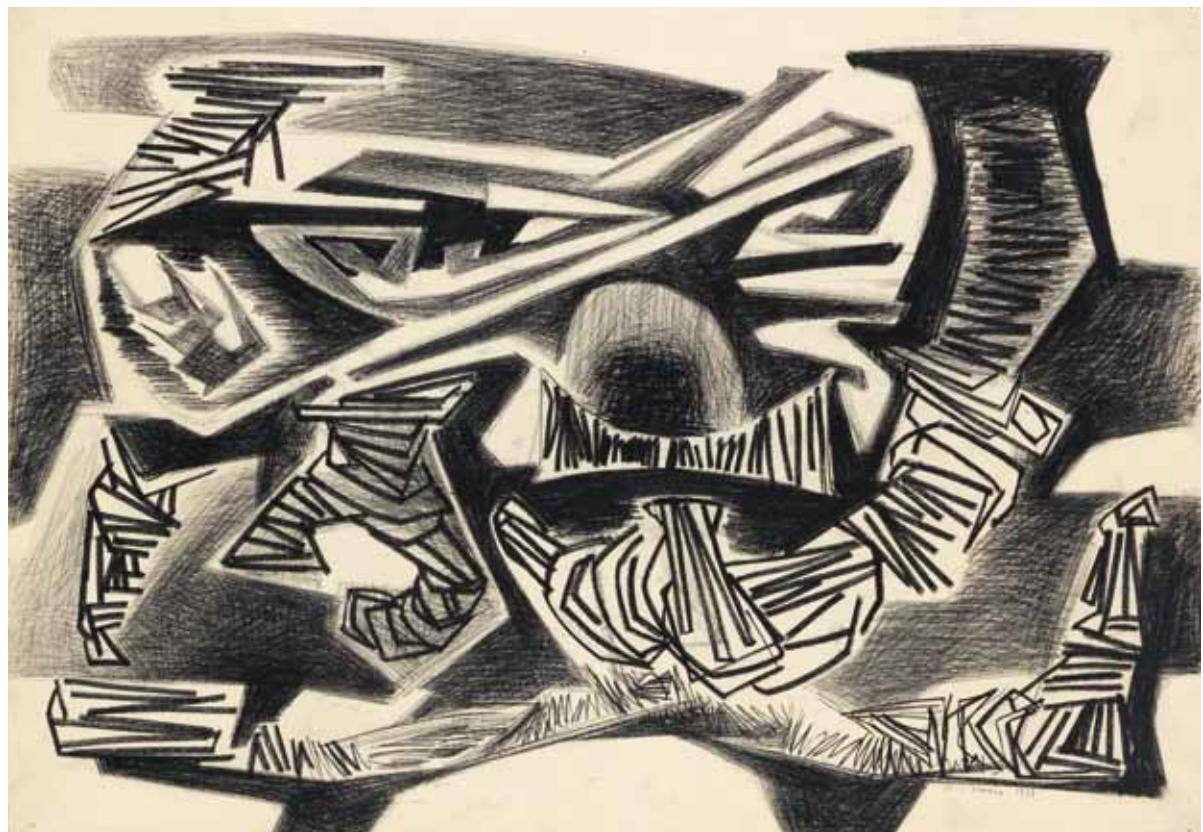

OTTO DIX (1891–1969)

Pregnant Woman | Těhotná žena

Pencil on brownish paper | tužka na hnědém papíře

60 x 46,4 cm

HANS UHLMANN (1900–1975)
Untitled | *Bez názvu*, 1953

Chalk on paper | *křída na papíře*
62,5 x 88,2 cm

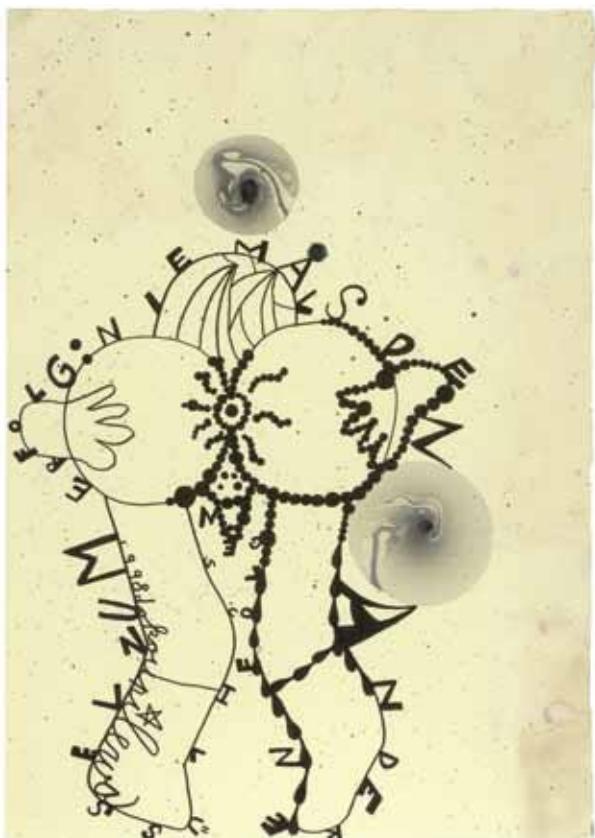

LUDWIG MEIDNER (1884–1966)

Half-length Portrait of a Young Man | Portrét mladého muže, 1921

Chalk on cardboard | křída na kartonu

72,8 x 56,9 cm

JIŘÍ GEORG DOKOUPIL (*1954)

The Key to Success: Never Follow the Others | Klíč k úspěchu: Nikdy nenásleduj ostatní, 1998

Ink on paper | inkoust na papíře

50 x 35 cm

JANNIS VARELAS (*1977)
Spaceman | Vesmírný muž, 2007

Graphite, colored pencil, gouache, photo print on paper | grafit, barevná tužka, kvaš, foto tisk na papíře
160 x 100 cm

DAVID NICHOLSON (*1970)

Study for Brooklyn Studio | *Studie pro Brooklynské studio*, 2012

Pencil on paper | *tužka na papíře*

45 x 59 cm

KONRAD KLPACHEK (*1935)

Drawing for: "The Man in the Woman" (L'Homme dans la femme) | *Studie k: „Muž v ženě“*, 1996

Pencil on transparent paper | *tužka na průsvitném papíře*

82 x 59,5 cm

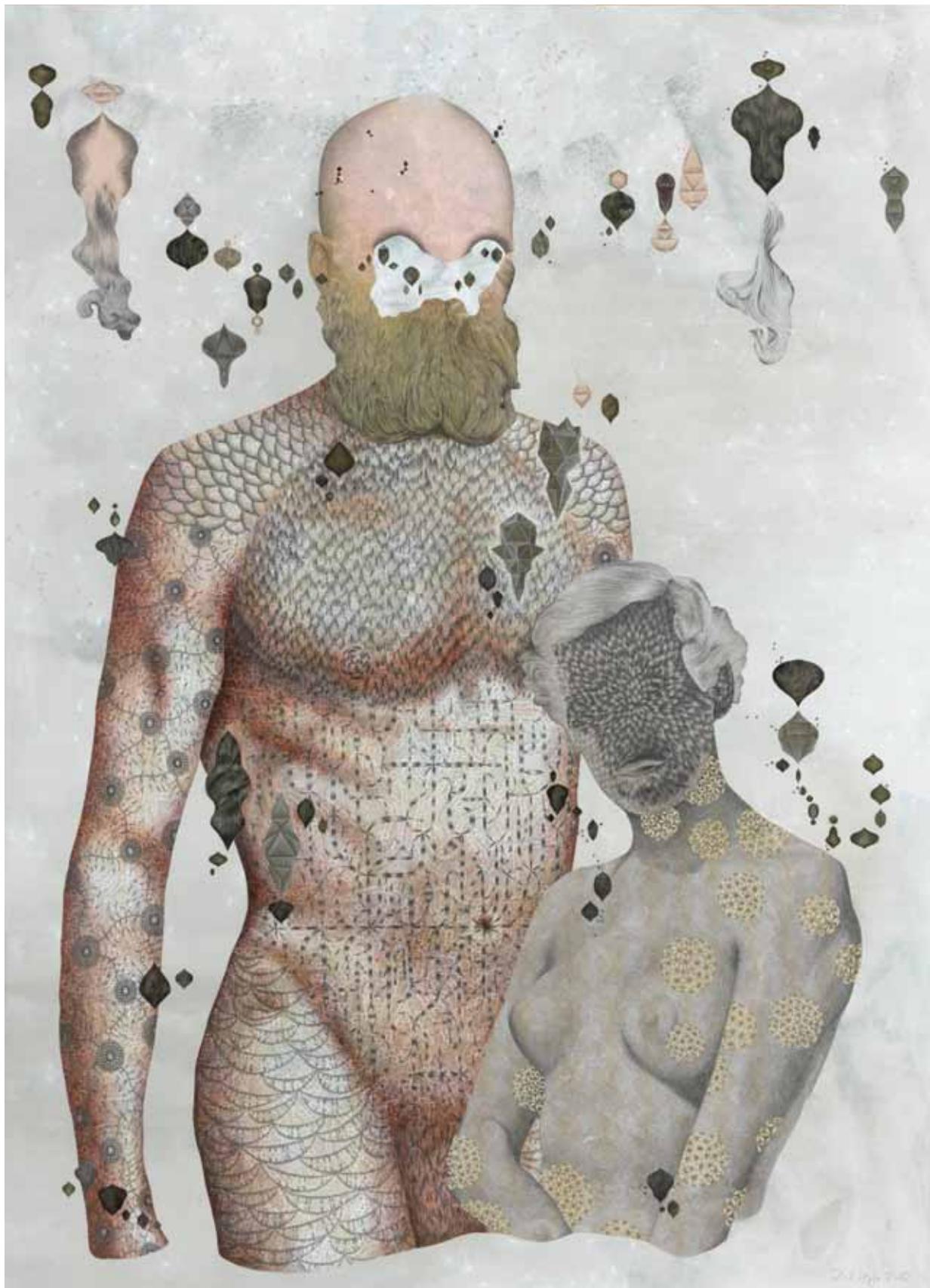

ARNULF RAINER (*1929)

Overpainting | *Přemalování*, 1961

Oil pastels and ink on paper | olejové pastely a inkoust na papíře

51,6 x 39,6 cm

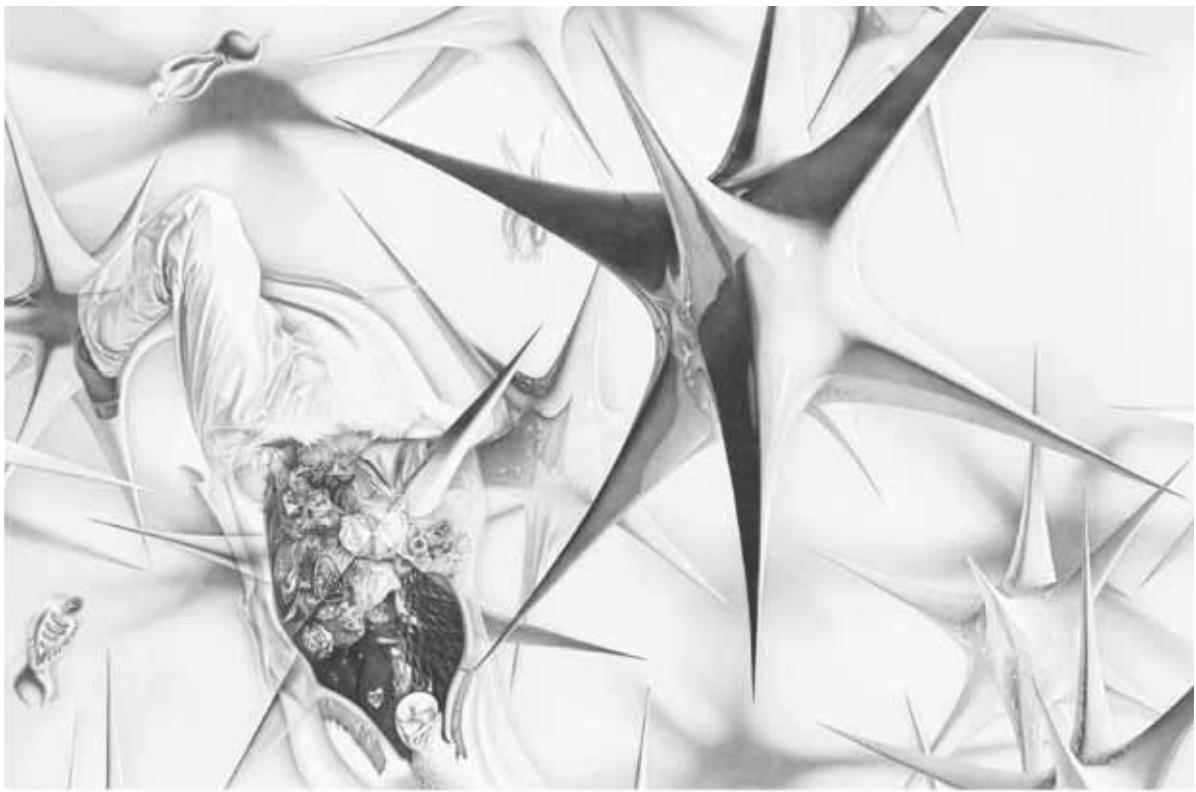

DIRK LANGE (*1972)

Objectophilia | Objektofilie, 2012

Ink, pencil and colored pencil on handmade Japanese paper | inkoust, tužka a barevná tužka na ručně dělaném japonském papíře

184 x 133 cm

DENNIS SCHOLL (*1980)

1. Discontinuity – Falling Object | 1. Diskontinuita – Padající, 2011

Pencil on paper | tužka na papíře

Diptych, 130 x 195,5 cm

THOMAS PALME (*1967)
Lord Byron, 2008/2009

Pencil on paper | tužka na papíře
150 x 120 cm

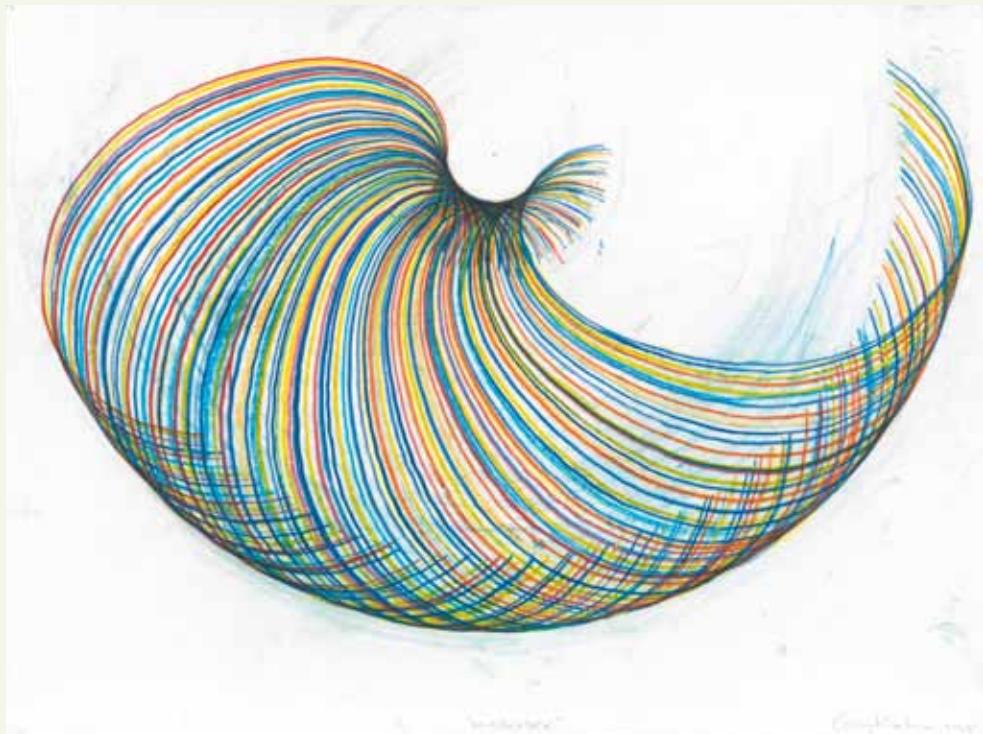
PIA STADTBÄUMER (*1959)

On Stage – Backstage | *Před oponou – Za oponou*, 2009

Ink on paper | *inkoust na papíře*

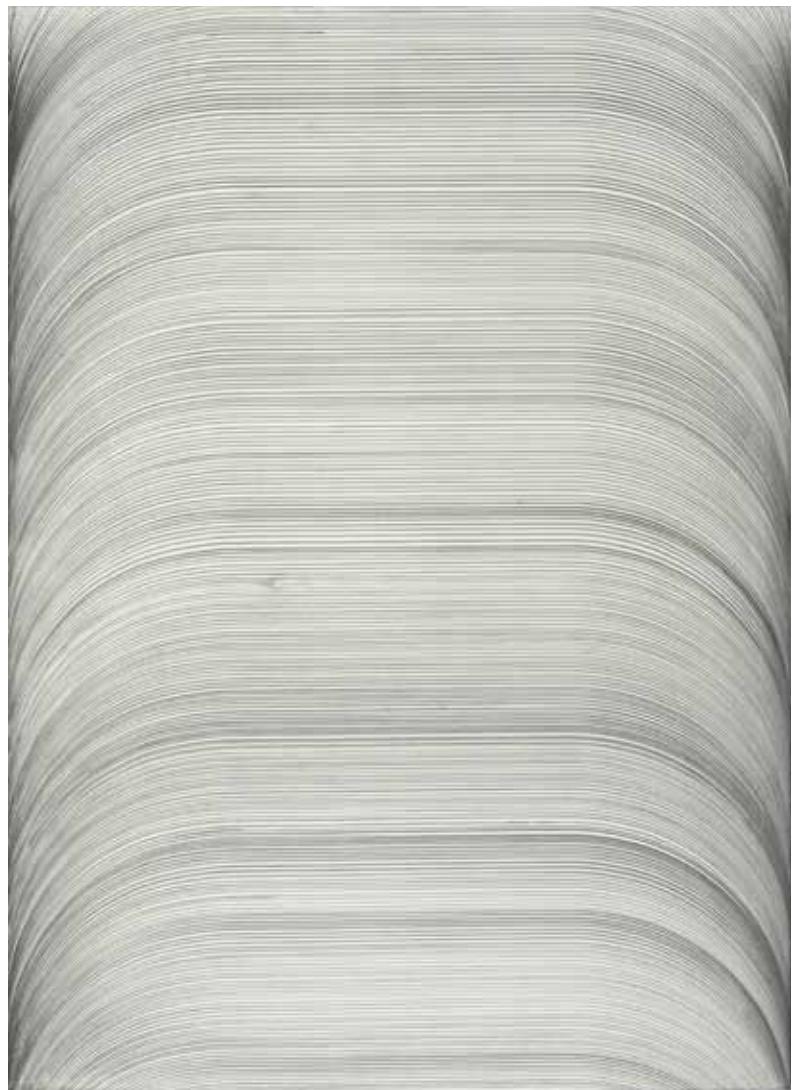
4x 29 x 43 cm

GARY KUEHN (*1939)
Middlesex, 2013

Wax crayon, pastel and graphite on paper | voskovka, pastel a grafit na papíře
57 x 76,1 cm

GARY KUEHN (*1939)
Untitled | *Bez názvu*, 1967

Graphite on paper | *grafit na papíře*
50,8 x 71,1 cm

GEORG BASELITZ (*1938)
Untitled | *Bez názvu*, 1983

Pencil on paper | *tužka na papíře*
61,2 x 43,2 cm

This catalogue is published on the occasion of the exhibition
Drawings – The Thoughts of Artists
Tento katalog vychází u příležitosti výstavy
Kresby – myšlenky umělců

5. 11. 2014 – 5. 1. 2015

Editor | Vydavatel
MIRO Gallery in the church of St. Rochus
Galerie MIRO v kostele sv. Rocha
Miro Smolák
Strahovské nádvoří 1/132
CZ 118 00 Prague 1

Tel.: +420 233 354 066
Fax: +420 233 354 074
Mobil: +420 737 246 091
E-mail: info@galeriemiro.cz
www.galeriemiro.cz, www.trebbia.eu

Exhibition concept | Koncepce výstavy
Michael Haas
Peter Hirjak

Text
Petr Štěpán

Translation | Překlad
Elizabeth Walsh-Spáčilová (English)
Sergey Zhelyabovksiy (РУССКИЙ)
Helga Humlová (Deutsch)

Redaction | Redakce
Michaela Urlichová
Soňa Žídková

Graphic Design | Grafická úprava
Dominik Bilo

Photos | Fotografie
Oto Palán
Lea Gryze

Cooperation | Spolupráce
Tatiana Pohoyda

Print | Tisk
Aladin Agency

ISBN 978-80-87700-09-9

November | listopad 2014
Edition | Náklad 600 pcs / ks
© Galerie MIRO Praha

Galerie MIRO Praha

